

celas la aferon kiun ĝi gardas! Kaj mi privetus mian flugstangon, ke *li* enlasis la trolon por distri ĉiujn!”

La okuloj de Hermiona larĝiĝis.

“Ne – li ne farus tion,” ŝi diris. “Mi rekonas tion, ke li ne estas agrabla, sed li ne provus ŝteli ion ajn, kion Zomburdo tenis en sekuro.”

“Verdire, Hermiona, vi kredas, ke ĉiuj instruistoj estas sanktuloj aŭ similaj,” knalis Ron. “Mi akordas kun Hari. Mi kredas, ke Snejp kapablas je io ajn. Sed kion li celis? Kion la hundo gardas?”

Hari enlitiĝis kun siaj pensoj zumantaj pro la sama demando. Nevil ronkis laŭte, sed Hari ne povis endormiĝi. Li provis liberigi sian menson – li bezonis dormi, nepre, ĉar li ludos post kelkaj horoj sian unuan kvidiĉan matĉon – sed la mieno de Snejp, kiam Hari ekvidis lian kruron, ne facile forgesiĝis.

La sekvanta mateno alvenis tre brile kaj malvarme. La Granda Halo pleniĝis de la franda aromo de kolbasoj frititaj kaj la agrabla babilo de ĉiuj, kiuj anticipis bonan kvidiĉan matĉon.

“Vi bezonas matenmanĝi.”

“Mi ne deziras ion.”

“Nur peceton da pano,” kaĵolis Hermiona.

“Mi ne malsatas.”

Hari fartis malbonege. Post horo li estos paŝanta sur la terenon.

“Hari, vi bezonas vian forton,” diris Ŝemus Fingan. “Serĉistoj estas tiuj, kiuj fariĝas bategataj de la kontraŭa teamo.”

“Dankon, Ŝemus,” diris Hari, rigardante dum Ŝemus amasigis keĉupon sur siaj kolbasoj.

Je la dek unua la tuta lernejanaro evidente ĉeestis en la benkaroj ĉirkaŭ la kvidiĉa tereno. Multaj studentoj tenis binoklojn. Kvankam la benkaroj staris alte, tamen ofte malfacilis vidi tion, kio okazas.

Ron kaj Hermiona kuniĝis kun Nevil, Ŝemus, kaj Dijn (la ardulo por la teamo West Ham) tie en la plej supera rango. Por surprizi Hari ili estis pentrintaj grandan standardon sur littuko, kion Skabro jam difektis. Ili skribis *Potter por Prezidanto* kaj Dijn, kiu bone desegnis, pentris grandan figuron de Oragrifa leono sub la vortoj. Tiam Hermiona faris lertan sorĉeton tiel, ke la farbo brilis diverskolore.

Dume en la vestoĉambro Hari kaj la ceteraj teamanoj anstataŭigis siajn vestojn per la skarlataj Oragrifaj roboj de kvidiĉo (Rampeno ludas en verdaj).

Arbo ordonis silenton per tuseto.

“Bone, sinjoroj,” li diris.

“Kaj sinjorinoj,” diris ĉasisto Anĝelina Ĝonson.